

ville dokumentere, at det er mit Haab og ikke den højtærede Ministers Frygt, der vil vise sig bedst begrundet.

Justitsministeren (Alberti): Der er kun en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem, som jeg ønsker at sige nogle faa Ord om. Det ærede Medlem har den Opfattelse, at jeg havde ført en anden Argumentation i dette høje Ting end den, jeg førte i Folketinget. Det er mig ikke vitterligt, og jeg tror ogsaa, at hvis det ærede Medlem vil drage sig mine Udtalelser i Folketinget i Erindring eller vil efterse dem i Tidenden, vil han se, at det, jeg har sagt i Folketinget, er det samme som det, jeg har sagt her. Jeg har sagt her i Tinget, at der ikke efter min Mening kan føres noget principmæssigt Forsvar for Opretholdelsen af disse Afgifter, og at det var af rene Hensigtsmæssighedsgrunde, jeg alligevel havde foreslaaet, at man skulde beholde en gennem nogle Aar synkende Afgift. Det er det samme, jeg har sagt i Folketinget, kun at jeg maaske her i Tinget har fremhævet de Grunde, hvorfor det at bibeholde saadanne Afgifter efter min Mening strider imod det principrigtige, noget stærkere end i Folketinget, hvilket ogsaa følger af sig selv.

Sonne: En Sigtelse af den Art, som den ærede Minister nu paatalte, har det langt fra været min Hensigt at ville rette imod ham. Jeg har kun villet hævde, at de Argumenter, som den ærede Minister i det andet Ting har fremført til Fordel for Etableringen af disse Overgangsbestemmelser, har i mine Øjne fuldstændig overskygget de Argumenter, der kunde tale for at lade dem bortfalde.

Justitsministeren (Alberti): Jeg ved ikke, hvilke Argumenter det ærede Medlem siger til, thi mig bevidst har jeg ikke fremført andre Argumenter end Hensigtsmæssighedshensynet.

Sonne: Et Billighedshensyn til de paagældende Kommuner Tarv og Ønsker.

Stilling; Medens der under Debatten har været skøn Enighed om Lovforslaget i sanitær Henseende, og dette i det hele er blevet mødt med Velvillie, har man fra næsten alle Sider med megen Betænkelighed omtalt den i Lovforslaget i Folketinget foretagne Forandring, som nu omtales af den ærede Minister. Jeg skal ikke nægte, at det gaar mig som det ærede 1ste Med-

lem for 5te Kreds (Sonne), idet jeg ikke er glad ved at høre, at Ministeren anbefaler dette høje Ting at følge Folketingets Affattelse for derved at sikre Lovforslagets Vedtagelse. Jeg vil sige, at jeg for mit personlige Vedkommende ønsker ikke, at dette Forslag skal blive til Lov, thi efter min Mening gøres der en meget stor Uret mod alle de Købstæder, der have ofret, som oplyst af det ærede Medlem for 6te Kreds (Pagh), indtil 6 Millioner for at skabe betryggende Tilstande med Hensyn til Salg af Kød. Den ærede Minister oplyste, at det er kun et Mindretal af Landets Kommuner, der har indført en saadan Kontrol, og det har han Ret i, men Grunden er, at det er forbundet med store Bekostninger, naar der skal være Slagtehus, og den anden Kontrol alene med Kontrolstation bliver fra sagkyndig Side betegnet som absolut ikke effektiv nok; som Følge deraf er Forholdet, som det er, og ikke, som det skulde være. Jeg tror absolut, at en Statskødkontrol var det eneste rette. Det er konstateret ved mange Lejligheder, at Nydelsen af usundt Kød har været Aarsagen til forskellige Sygdomme, og gør man saa store Anstrengelser, som man gør overfor Udlandet, burde der ogsaa gøres nogen Anstrengelse for at bevare Landets egne Indbyggere for at komme til at nyde det Kød, som man ikke vil have i Udlandet. Nu er der i 40 Købstæder og forskellige andre Steder oprettet disse Kontrolstationer og Slagtehus, og Ministeren mener, at der kan intet Forsvar føres for, at der ydes dem nogen Erstatning. I Anledning heraf maa jeg dog henpege paa, at der i Lovforslagets § 8 er gjort en enkelt Undtagelse, for saa vidt angaar Kommuner, der inden 1. Oktober 1905 ved Kontrakt have overdraget Driften af de offentlige Slagtehus og Kontrolstationer og de dermed forbundne Indtægter og Udgifter til andre, idet de skulde have Ret til at opkræve samme Afgift af fersk Kød som hidtil. Der er, saa vidt mig bekendt, kun en Kommune i Landet, der er saaledes stillet, og jeg maa nok spørge, er det ikke i højeste Grad uretfærdigt, og falder det ikke endnu mere i Øjnene, jeg havde nær sagt for Brystet, naar man ved, at i denne ene Kommune ejes Slagtehuset af Landmænd? De skulde have samme Ret som hidtil, men, hvor Købstadkommunen ejer Slagtehuset, skal den ikke have Ret til at opkræve Afgift. Naar den ærede Minister mener, at den af ham i § 2 foreslaaede Bibeholdelse af disse Afgifter ikke skal fastholdes, burde han absolut have